

15-9-74

Ἄδερφα μου, παιδιά μου στὴ μαρτυρικὴ Κέρκυρα!
 Φάγω παντοῦ μὲς τὸ νησί καὶ θρόν
 τὸν μικρὸ ἀγαπημένο μου φίλο,
 τὸ παιδί μου, τὸ ξεριζωμένο ἀπὸ τὸ σπίτι του,
 τ' ἄδρα μου, τὸ τραυμαμένο
 ἀπ' τὰ περσόβλα, τ' ἀρκαλιμένα καὶ τὰ τάνκα!

Φάγω νὰ θρῶ παντοῦ
 Ἐνα κεντημένο ἀπ' τὸν πόλεμο παιδί,
 ποὺ χῶρισε ἀπ' τοὺς γονεῖς του,
 ἀπὸ τοὺς μαζοφὸς του φίλους,
 ποὺ μαζί πιζάινε στὴ γειτονιά
 καὶ χαρῶσανε τὴ θάλασσα καὶ τοῦ ἥλιου τὶς ἀκτίνες.

Ὁ μικρὸς μου φίλος, ποὺ παντοῦ ἀναζητῶ ἀδέρφια,
 μέσα στὶς χιλιάδες ἠρωϊκότες νεκροὺς καὶ τραυματίες,
 μέσα στὶς ἑκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες,
 μέσα στὸν θαλασσὸ καὶ τὸ δρόμο τὸν Κεραίων,
 εἶναι ἕνα παιδί, τὸ παιδί μου,
 ἕμμοσ ὅταν κείνα τὰ παιδιά τῆς Ἀσίας,
 τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, τῆς Ἀφρικῆς,
 τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Εὐρώπης,
 ποὺ δοκίμασαν καὶ δοκιμάζονται
 ἀπὸ τοὺς πολέμους, τὶς θρασηγιές,
 τὶς ἐπιδημίες καὶ τὴν πείνα
 κα' ἔχουν ἀνάγκη προσοσίας, στοργῆς καὶ βοηθίας.

Φάγω καὶ ρωτῶ γιὰ τὸ μικρὸ μου φίλο,
 τὸ παιδί μου, ποὺ κρατῶ καὶ δὲν ἀνίχνι
 ἀπὸ τὸ χέρι του ἕνα κλουβί μ' ἕνα ποτλί.
 Ὅλοι μοὶ ἀπαντοῦσαν, ποὺ ἀπαντῶνε:
 Μὲ δάκρυα στὰ μάτια οἱ μονάδες,
 μ' ἀνυστασμένο οἱ γερῶνοι,
 μὲ μὴ ἐπίκληση τῆς σωτηρίας τους οἱ τραυματίες,
 μ' ἕνα περσωμένο χαμόγελο οἱ νέοι κα' οἱ νέες.

Ζητῶς ἀδερφή τὸ παιδί μου;
 Ζητῶς τὸν ἑγγονό μου, τ' ὄρανό μου;
 Ζητῶς τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς μου;
 Ζητῶς τὸν μικρὸ ἀδερφό μου;
 Θὰ τὸν βρῆς ἀδερφή μου, μάννα μου
 κάτω στὰ χωράφια τὰ σημαγμένα

μαζί μὲ τὰ ζωντανά μας τὰ πεινασμένα.
 Φάγναι γιὰ σόλοφος ἀπ' τ' ἀριστερά
 γιὰ νὰ τσίχη τὸ ποτλί καὶ τὸ γαρβέλι,
 τὸ ζωντανὸ ποὺ κατάρθωσε νὰ σώσει
 ἀπὸ τοὺς βορσάρθισους, τοὺς θαλασμοὺς
 καὶ τὶς θρησιώδεις τὸν Τούρκου.

Ναί, φάγω νὰ θρῶ ἕκαστο τὸ παιδί,
 ποὺ τὴν φωτογραφία του μὲ τὸ κλουβί
 στὰ χέρια του εἶχαν κα' οἱ ἐφημεριδες.
 Φάγω νὰ θρῶ τὸ παιδί μου τὸ πονεμένο,
 νὰ τὸ σφίξει στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τὸ φίλησω,
 νὰ τοῦ χαϊδέψω τὰ μαλλιά,
 νὰ τὸ περιποιηθῶ, νὰ τὸ παρηγορήσω,
 νὰ πῶσω τὸ γαρβέλι στὰ χέρια μου
 καὺ μαζί μὲ τὸ παιδί νὰ τοῦ δώσωμε ἀνθρώπινη λαλιά,
 νὰ ποῦμε τραγούδια μουσολόγια
 γιὰ τὰ δάσανα τοῦ πολέμου, τὸ χαμό τὸν παλληκαριῶν,
 τὴν ἀδικία ποὺ μᾶς ἔγινε
 καὶ νὰ τὸ γηρίσωμε, οὐ κλέψικος ἀντάρτικο
 τραγούδι, ἕμμο χαροὺ στὴ λεβεντιά.
 Τραγούδια νὰ ποῦμε ἐτραγουπίων
 στὴ συμπαρατάση τὸν φίλων τὸν λαῶν καὶ κρατῶν,
 στοὺς Ὄργανοις τὸν Ἰνομένην Ἐθνῶν, τοῦ Ἀ.Ε.Σ.
 Τραγούδια νὰ ποῦμε ἀποσχεδία
 μὲ τὴν τοπολαία τῆς Κέρκυρας,
 ποὺ νὰ πινεῖ τὴ κόλλη τῆς Εἰρήνης,
 τῆς Ἀγάπης, τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Χαράς,
 ποὺ θὰ ξαναγεγῆσουν στὸ πανέμορφο νησί
 μαζί μὲ τὸν Ἐθνάρχη τοῦ Μακάριου, τὴν Ἐλευθερία,
 τὴ Συμφιλίωση, τὴν Ἀνεξαρτησία, τὴ Δημοκρατία,
 κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὸ παιδί μὲ τὸ κλουβί,
 νὰ τ' ὀδηγῆ στὸ σχολεῖο του!

Παρακαλῶ οὖς ἀδέρφα μου,
 παιδιά μου στὴν μαρτυρικὴ Κέρκυρα,
 ἄποισ δὲ τὸν φίλο μου, τὸ παιδί μου,
 ποὺ κρατῶ ἕνα κλουβί μ' ἕνα ποτλί,
 νὰ τοῦ δώσετε καὶ τούτη τὴ γρηφή:
 Μάννα Ἑλλάδα!

B. T.

Β. Τασιόπουλος
 Βασιλεῖα Μεγαλῶν 38
 Ν. Σ. Σόφης